

Sygn. akt III AUa 2162/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska
Sędziowie:	SSA Jerzy Andrzejewski (spr.) SSA Michał Bober
Protokolant:	stażysta Katarzyna Pankowska

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2013 r. w Gdańsku

sprawy C. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji C. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt IV U 1245/12

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 2162/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 lipca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił C. J. prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu organ rentowy w szczególności wskazał, że wobec nie wykazania przez ubezpieczonego wymaganego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, nie rozwiązania stosunku pracy i faktu nie osiągnięcia przez ubezpieczonego wieku emerytalnego, zdaniem organu rentowego brak było podstaw do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony C. J. , który zażądał zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu wcześniejszej emerytury. Podniósł że pracował w (...) w G. w okresie od 11 listopada 1974 r. do 30 listopada 1995 r.

na stanowisku elektryka wózków akumulatorowych i miał stale do czynienia z kwasem siarkowym, gazami i ołowić. Jego praca polegała na zalewaniu akumulatorów, ładowaniu i opróżnianiu z kwasów starych akumulatorów, wymianie pękniętych puszek, wymianie złącz akumulatorów, uzupełnianiu kwasu w akumulatorów. Wskazał że nie może przedstawić poprawionego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z uwagi na likwidację zakładu pracy, ale fakt wykonywania przez niego pracy elektryka wózków akumulatorowych mogą potwierdzić świadkowie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2012r. Sąd Okręgowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne. C. J.urodził się(...). W dniu 27 czerwca 2012 r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczony jednocześnie wskazał, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i pozostaje w stosunku pracy z Centrum Szkolenia Logistyki G.do 31 lipca 2012 r. Decyzją z dnia 3 lipca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.odmówił C. J.prawa do emerytury. Organ rentowy uznał ubezpieczonemu łącznie staż pracy w wymiarze 29 lat i 1 miesiąc. Organ rentowy nie zaliczył mu okresu pracy w szczególnych warunkach z tytułu zatrudnienia w (...)w G.w okresie od 11 listopada 1974 r. do 30 listopada 1995 r., gdyż ubezpieczony przedstawił błędnie wypełnione świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach. Wobec nie wykazania przez ubezpieczonego wymaganego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych i faktu nie osiągnięcia przez ubezpieczonego wieku emerytalnego, zdaniem organu rentowego brak było podstaw do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury. Ubezpieczony pracował w przedsiębiorstwie (...)w T.w okresie od 11 listopada 1974 r. do 30 listopada 1995 r. W okresie od 11 listopada 1974 r. do 31 lipca 1984 r. był zatrudniony w wydziale (...) Samochodowym(które obejmował dwa wydziały: (...) – gdzie zajmowano się wózkami akumulatorowymi i spalinowymi i (...) – gdzie zajmowano się samochodami) na stanowisku elektromontera samochodowego (określanego również jako stanowisko elektryka samochodowego i mechanika samochodowego). W okresie od 1 sierpnia 1984 r. do 31 lipca 1994 r. był zatrudniony na stanowisku elektryka w wydziale (...) (określanego również jako stanowisko ślusarza i elektryka ładowacza). Jego praca na tym stanowisku polegała na naprawie wózków akumulatorowych (których było ponad 70) i ładowaniu ich akumulatorów tj. oczyszczaniu, wymianie elektrolitów (kwasu siarkowego i wody destylowanej), naprawie silników elektrycznych, rozruszników i innych podzespołów. Była to praca w szczególnych warunkach i ubezpieczony otrzymywał dodatek za prace w warunkach szkodliwych, mleko i odzież kwasoodporną. W okresie od 1 sierpnia 1994 r. do 30 listopada 1995 r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku elektryka w Oddziale (...). W świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 30 października 1995 r. wystawionym przez (...) Fabrykę (...)w G.podano, że ubezpieczony w okresie od 11 listopada 1974 r. do 30 listopada 1995 r. wykonywał pracę elektryka wymienioną w wykazie A, dziale XIV, poz. 13, pkt 2 załącznika nr 1 do Zrządzenia nr 3 Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM nr 1-3, poz. 1). W dniu 31 lipca 2012 r. rozwiązano z ubezpieczonym o pracę z Centrum Szkolenia Logistyki w G..

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy zważył, iż odwołanie ubezpieczonego było nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten przywołał znajdujące zastosowanie przepisy prawa i wskazał, że w sprawie poza sporem była okoliczność, iż C. J.osiagnął z dniem (...). przewidziany przepisami prawa wiek emerytalny oraz że posiada wymagany staż ubezpieczeniowy. Organ rentowy w celu ustalenia uprawnień do emerytury uwzględnił na dzień 1 stycznia 1999 r. 29 lat i 1 miesiąc okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy nie kwestionował także faktu nie przystąpienia ubezpieczonego do otwartego funduszu emerytalnego oraz nie pozostawiania w stosunku pracy po 31 lipca 2012 r. Istota sporu w niniejszym postępowaniu koncentrowała się natomiast wokół ustalenia, czy praca świadczona przez C. J.w (...)w G.w okresie od 11 listopada 1974 r. do 30 listopada 1995 r. była pracą w szczególnych warunkach, a w konsekwencji czy wnioskodawca spełnił ostatnią przesłankę do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury w postaci stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat. W ocenie Sądu Okręgowego praca

w akumulatorowniach, związane z opróżnianiem, oczyszczaniem i wymianą stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych należy do stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach. Jest ona wymieniona w wykazie A Dział XIV „Prace różne” pod pozycją 13 stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. 1983 r., Nr 83, poz. 43). Ponadto jest ona wymieniona w dziale XIV, poz. 13 pkt 1 i 4 (elektromechanik akumulatorowy i ładowacz akumulatorów) załącznika nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM nr 1-3, poz. 1). Tym niemniej w ocenie Sądu, nie można uznać, iż ubezpieczony przez cały okres zatrudnienia w A.-Unii wykonywał pracę elektromechanika akumulatorowego i ładowacza akumulatorów. Sąd uznał, iż ubezpieczony wykonywał taką pracę jedynie w okresie od 1 sierpnia 1984 r., do 31 lipca 1994 r. (10 lat), natomiast w pozostałym okresie wykonywał on pracę elektromontera samochodowego i elektryka (pracującego w elektrociepłowni), które to zajęcia nie są uznawane za pracę w szczególnych warunkach. Zatem ponieważ ubezpieczony nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, należało uznać iż nie spełnił on wszystkich warunków wymaganych do przyznania mu wcześniejszej emerytury. Stąd też Sąd Okręgowy - na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc w oparciu o art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS – orzekł jak w sentencji oddalając odwołanie ubezpieczonego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, zaskarżając go w całości i zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie niewłaściwej oceny dowodów na okoliczność zatrudnienia powoda w szczególnych warunkach w okresie od 11.11.1974 r. do 30.11.1995 r. przekraczającej granice swobodnej oceny dowodów. Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uznanie, że powód wykonywał prace w szczególnych warunkach od 11.11.1974r. do 31.07.1995 r. i w konsekwencji zmianę zaskarżonego wyroku, przyznanie powodowi prawa do emerytury od 7 lipca 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2012r. do dnia zapłaty na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr. 153, poz. 1227 ze zm.) oraz -rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8 poz. 43 ze zm.) oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu apelujący wskazał, że Sąd Okręgowy w Toruniu nie wziął pod uwagę tego, że do chwili rozdzielenia, Gospodarstwo (...), w którym pracował powód zajmowało się nie tylko transportem wewnętrznym, ale również wózkami spalinowymi i elektrycznymi. Powód zajmował się naprawą wózków akumulatorowych. To, iż w aktach osobowych powoda znajdują się dokumenty, gdzie nazwy stanowisk na, których pracował mogą budzić wątpliwości jakie prace powód wykonywał, wcale nie muszą być adekwatne z tym jakie czynności w rzeczywistości powód wykonywał. To, że w angażu bądź w karcie obiegowej jest napisane, że powód został zatrudniony na stanowisku elektromontera, względnie elektryka samochodowego, nie może przesądzać o tym, iż powód nie zajmował się naprawami wózków akumulatorowych, a takie właśnie, a nie inne czynności należały do jego podstawowych obowiązków, które zlecił powodowi do wykonywania jego ówczesny pracodawca. W żaden sposób nie można wykluczyć i tego, iż obowiązująca wtedy struktura organizacyjna lub taryfikator w swoim nazewnictwie nie uwzględniały do 1984 r. tych prac, które rzeczywiście powód wykonywał, a mianowicie związanych z naprawą wózków akumulatorowych i ładowaniem akumulatorów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż wyrok Sądu Okręgowego, mimo częściowo błędnego uzasadnienia, odpowiada prawu.

Na wstępie przypomnieć należy, iż ubezpieczony C. J. wniósł odwołanie od decyzji odmawiającej przyznania wnioskowego świadczenia, tj. prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /dalej ustawy emerytalnej/. Wskazany przepis wraz z art. 32 ustawy emerytalnej oraz przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie

wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze /dalej rozporządzenia/, określają dla mężczyzn następujące przesłanki prawa do wcześniejszej emerytury: ukończony 60 rok życia, 25 letni ogólny staż ubezpieczeniowy, 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed 1 stycznia 1999 r., nieprzystąpienie do OFE albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Istota sporu w przedmiotowej sprawie do początku postępowania koncentrowała się na tym, czy ubezpieczony legitymuje się 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Zwrócić należy uwagę, iż ze spornego okresu od 11.11.1974 r. do 30.11.1995 r., Sąd I instancji zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w szczególnych warunkach 10 letni okres pracy od 1 sierpnia 1984 r., do 31 lipca 1994 r., który zakwalifikował jako prace wymienione pod pozycją 13 Działu XIV - „Prace różne” w wykazie A stanowiącym załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. 1983 r., Nr 83, poz. 43). W konsekwencji też ubezpieczony w wywiedzionej apelacji kwestionuje ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego wskazując, że przez cały sporny okres wykonywał taką samą pracę jak w okresie zaliczonym do stażu pracy w szczególnych warunkach, a zatem legitymuje się 15 letnimi stażem pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, bezsporne okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy pozwalają na kategoryczne rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy i oddalenie odwołania.

Zwrócić należy uwagę, że apelujący nie kwestionuje ustaleń Sądu Okręgowego co warunków i charakteru pracy wykonywanej przez niego w okresie zaliczonym do stażu pracy w szczególnych warunkach. Co więcej w wywiedzionej apelacji potwierdza, że „zajmował się nie tylko transportem wewnętrznym, ale również wózkami spalinowymi i elektrycznymi, ...obowiązująca wtedy struktura organizacyjna lub taryfikator w swoim nazewnictwie nie uwzględniły do 1984 r. tych prac, które rzeczywiście powód wykonywał, a mianowicie związanych z naprawą wózków akumulatorowych i ładowaniem akumulatorów”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew ocenie Sądu Okręgowego i samego ubezpieczonego, praca polegająca na naprawie wózków akumulatorowych i ładowaniu akumulatorów, nie może zostać uznana za pracę wymienioną w Dział XIV „Prace różne” pod pozycją 13 wykazu A, stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. 1983 r., Nr 83, poz. 43). Przywołany przepis brzmi bowiem: „prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych”.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i jednolitym stanowiskiem doktryny prawa ubezpieczeń społecznych, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych powinny być wykładane ściśle (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., I UZP 6/08, OSNP 2009 nr 9-10 poz. 120), co oznacza w zasadzie prymat dyrektyw wykładni językowej w odniesieniu do pozostałych metod wykładni, w tym wykładni systemowej i wykładni historycznej lub celowościowej.

Mając na uwadze powyższe, zwrócić należy uwagę, że przywołany przepis nie poprzestaje na ogólnikowym wskazaniu „pracy w akumulatorowniach”, lecz po dwukropku precyzuje, że nie chodzi o całość prac, lecz wyłącznie „o opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych”.

W świetle wykładni językowej nie można mieć wątpliwości, że kwalifikowane pod wskazany przepis mogą być tylko te prace, które przepis ten wprost wymienia. Stanowisko to wspiera również wykładnia systemowa, gdyż analizując pozostałe prace wymienione w dziale XIV prace różne, dochodzi się do wniosku, że przepisy te wyraźnie pozwalają ocenić, kiedy można stosować szeroką interpretację, a kiedy należy przepis odczytywać wąsko, ze ścisłym ograniczeniem się do konkretnych wymienionych czynności. W ocenie Sądu Apelacyjnego konstrukcja przepisu pkt 13 Działu XIV „Prace różne” wykazu A, stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. obliuguje do wąskiej jego wykładni.

Wskazać przy tym należy, że Sąd Apelacyjny oczywiście dostrzega, że przywołany przepis został rozwinięty w branżowo stanowiskowym wykazie A, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM nr 1-3, poz. 1), gdzie w szczególności w dziale XIV, pod poz. 13 pkt 1 i 4 wskazano stanowiska pracy - elektromechanik akumulatorowy i ładowacz akumulatorów.

Sytuacja taka, a więc gdy wąskie rozumienie przepisu rozporządzenia nie przystaje do stanowisk pracy wymienionych w wydany na mocy upoważnienia zarządzeniu resortowym została już dostrzeżona w orzecznictwie. W szczególności zaś dostrzeżone w judykaturze problemy interpretacyjne związane z regulacją zawartą w § 1 ust. 2-3 rozporządzenia, zobowiązującą właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze do ustalenia w podległych i nadzorowanych przez nich zakładach pracy wykazów stanowisk pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, wyjaśnione zostały w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01.

Stwierdzono w niej, że zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odesłanie do tychże przepisów nie upoważnia do tworzenia wykazów obejmujących stanowiska pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Wynikające zaś z § 1 ust. 2 rozporządzenia upoważnienie dla właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych i centralnych związków spółdzielczych nie stwarzało ani podstawy prawnej do wydawania aktów niepozostających w zgodności z powszechnie obowiązującym prawem, ani nie przewidywało możliwości wykraczania poza wykazy prac wykonywanych w szczególnych warunkach wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów.

Wykazy resortowe muszą być zatem dostosowane do treści tego załącznika, w którym zawarty jest kompletny wykaz stanowisk pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Gdy określają one tego rodzaju stanowiska pracy niezgodnie z załącznikiem do rozporządzenia, nie wywołują skutków przewidzianych w art. 32 ustawy.

Konkretnie, praca na wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 3 Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. stanowiskach pracy elektromechanik akumulatorowy i ładowacz akumulatorów /dział XIV, poz. 13 pkt 1 i 4 /, tylko wtedy kwalifikowana może być jako odpowiadająca tej wskazanej w pkt 13 Działu XIV „Prace różne” wykazu A, stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., gdy zakres obowiązków ograniczać się będzie do „opróżniania, oczyszczania i wymiany stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych”. Innymi słowy, zatrudnienie na tak nazwanym stanowisku nie jest pracą w szczególnych warunkach, chyba że obowiązki pracownika ograniczają się do tych wskazanych wyżej.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż na żadnym etapie postępowania ubezpieczony nie podnosił, aby w całym spornym okresie zatrudnienia jego obowiązki ograniczały się do „opróżniania, oczyszczania i wymiany stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych”. Wręcz przeciwnie, nawet w wywiedzionej apelacji ubezpieczony wskazuje, że zajmował się szeroko rozumianą naprawą wózków akumulatorowych i ładowaniem akumulatorów. Taki zakres obowiązków potwierdzają również przesłuchani w sprawie świadkowie, w szczególności zaś świadek M. M. /k. 24/ wskazał, że „naprawa polegała na naprawie silników elektrycznych, rozruszników, wszystkie zespoły powiązane z wózkiem elektrycznym-akumulatorowym”. Również świadkowie H. W. /k. 25/ i M. Ż. /k. 25/ w swoich zeznaniach wskazywali, że do obowiązków ubezpieczonego należała naprawa wózków akumulatorowych, a w tym ładowanie, formowanie i naprawa akumulatorów. W konsekwencji na podstawie takiego materiału dowodowego, którego uwzględnienia domagał się ubezpieczony w apelacji, nie można uznać, aby jego obowiązki ograniczały się tylko do „opróżniania, oczyszczania i wymiany stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych”, chociaż przyjąć można, że te prace również wykonywał. Nawet więc jeżeli w związku z wykonywanymi w ramach obowiązków służbowych pracami w szczególnych warunkach ubezpieczony otrzymywał z tego tytułu mleko, posiłki regeneracyjne czy odzież kwasoodporną, to kluczowym dla rozstrzygnięcia jest jednak to, że ubezpieczony nie pracował w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powtórzyć bowiem należy słuszne stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 7 lutego 2012 r., sygn. akt I UK 227/11, LEX nr 1157544, iż z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy. Nie jest więc dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika.

Podsumowując, ubezpieczony nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych, o czym szerzej była mowa wyżej, a zatem nie spełnił podstawowej przesłanki prawa do emerytury z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.